

Запрошуємо вимушених переселенців і мешканців району на XVI всеукраїнський фестиваль лемківської культури «Дзвони Лемківщини», що відбудеться у м. Монастирська 1-2 серпня ц. р.

У програмі фестивалю:

- 1 серпня**
Монастирська
11-а год. – театралізована хода учасників фестивалю містом, покладання квітів до пам'ятника Т.Г.Шевченку і пам'ятного знака депортації.
 - Лемківське село**
13-а год. – урочисте відкриття фестивалю, запалювання ватри
 - 15-а год. – пролог і концерт
 - 16-а год. – відкриття Дитячої ватрочки
 - 2 серпня**
10-а год. – Служба Божа біля каплички на Ватрянному полі
 - 12-а год. – продовження концерту
 - 17-а год. – урочисте закриття фестивалю
- Правління РО ВУТ «Лемківщина»**

Хліб душі

«Радуйся, Чесний Хресте, всерадісне знамення нашого спасіння»

Це слова з Акафіста Хресту Господньому, повторювані в усіх дванадцяти ікосах. А хіба не в них, скажіть, всуціль злучена благальна й благословляюча водночас сила, до котрої прибігаємо нині, в час особливих викликів для наших душ поодинці та України – спільного дому? Потвердженням тому стала помітна духовна подія в житті Чорткова й Чортківщини, цілого краю – освячення першого хреста на споруджуваній собор святого князя Володимира, що й сталося 28 липня, у Володимирів день. Той день є знаменням наших християнських начал (хрещенням України-Руси) та витоків українства (княжого тризуба, що ліг в основу Державного Герба).

Читайте на 5-й стор.

*Від щирого серця вітаємо з Днем Ангела отця **Володимира ЗАБОЛТНОГО** УГКЦ Святої Покрови с. Сосулівка.*

У світлий день
Володимира Великого
З Днем Ангела
ми всі вітаєм Вас,
Прийміть від нас
вітання щирі
І молитви, що шлем
до Господа за Вас.
Хай Бог пошле здоров'я
Вам міцного,
Хоронить від усього злого.

Нас тішить наш храм, в який Ви вкладаєте свої думи, мрії і тепло свого серця. Шануємо Вас, отче духовний, і просимо у Всевишнього для Вас і Вашої родини найкращих ласк та найкращих дарів. Благосмо Пречисту Діву Марію бути для Вас Матір'ю та Заступницею.

Нехай Вам Творець всього світу
шле ласки із неба і многая літа.

З повагою, вдячністю та християнською любов'ю – вірні греко-католики с. Сосулівка.

Урожай-2015

Буде хліб, буде і пісня

Досить швидкими темпами проходить цьогорічна жнивна кампанія в нашому районі.

Благо, погода цьому дозволяє. Комбайни в полі іноді ходять до пізнього вечора – 11-12-ї год.

А бували роки, що й днями не могли виїхати в поле. Хоча на рясний дощ з нетерпінням очікує сьогодні селянин, за сприятливої сонячної днини чортківські хлібороби мали б упоратися зі збиранням ярих зернових десь за тиждень часу.

За інформацією головного агронома управління агропромислового розвитку райдержадміністрації П.Березовського, станом на вчорашній день, 30 липня, стовідсотково обмолочено озимий ячмінь (294 га), вал якого склав 1529 т при середній врожайності 52 ц/га, та горох, якого теж було посіяно небагато – 550 га. Він дав на круг дещо скромніше – по 33 ц/га, а всього зібрано 1925 т.

Ось-ось завершиться збір озимого ріпаку. У полі залишилося до збирання всього 160 га. Наразі по 33 ц з гектара дає ця технічна культура, якої засіяно в засіки 9217 т.

Обмолочено 2050 т ярого ячменю (72 відсотки від посіяних площ), що наразі показує врожайність навіть вищу за озимий – по 54 ц/га, валовий збір складає 11070 т. І нарешті про головний хліб – озиму пшеницю. На вчора вже обмолочено 7150 га (63 відсотки площ) й при цьому намолочено 39325 т збіжжя. І врожайність її на належному рівні – 55 ц з га. Загалом обмолочено 12997 га ранніх зернових, що складає 80,1 відсоток від задіяних площ під ними. Отож, буде Чортківщина цього року з хлібом. А буде хліб, як то кажуть, буде й пісня!

Одночасно готується ґрунт під майбутній урожай.

Наталія КУХТА,

студентка факультету журналістики Львівського національного університету ім. І.Франка

Вступна кампанія-2015

Від абітурієнта до студента

Літо – гаряча пора. Особливо яскраво це відчують абітурієнти, вчора ще школярі, яким зараз належить прийняти доленосне рішення – ким бути в майбутньому. Незважаючи на літню пору, в навчальних закладах різного рівня акредитації вирує життя – на повну працюють приймальні комісії та проходять вступні випробування. Проте не лише мегаполіси можуть похвалитися великим напливом майбутніх студентів, коледжі та профучилище Чорткова теж готуються прийняти у свої лави новачків. Редакції «Голосу народу» пощастило поспілкуватися із головами приймальних комісій цих закладів та отримати інформацію про вступну кампанію-2015, так би мовити, з перших вуст.

Читайте на 4-й стор.

Актуальне інтерв'ю

Серед життєвих обов'язків є найважливіший – захищати Батьківщину

Вже більше року день у день в усіх на слуху – війна... мобілізація... Ніхто й гадки не припускає, що кращим синам України доведеться брати в руки зброю і ціною життя боронити рідну землю від ворога. Перша хвиля мобілізації, друга, третя...

Ось на часі вже й шоста, яка супроводиться ще більшим острахом за наших воїнів-захисників. Ще скільки? Скільки?..

Як складається ситуація загалом із призовом у нашому районі, яке налаштування краян – чоловіків і їх рідних – щодо мобілізації? З цими та низкою інших запитань ми, кореспонденти районки, звернулися до військового комісара Чортківського об'єднаного міського військового комісаріату полковника Леоніда ПІДРУЧНОГО.

– Шоста хвиля мобілізації стартувала 19 червня ц. р., завершиться наприкінці серпня. До 18 липня відбувалося оповіщення військовозобов'язаних, а далі розпочалися планові відправлення. Доволі прикро, та оповіщення проходило з проблематичними, скажімо, потугами. Згідно з розпорядженням голови Чортківської райдержадміністрації М.Сташківа перед сільськими радами поставлено завдання щодо направлення військовозобов'язаних (мешканців району) на медичний огляд, описля якого мало би чередувати розподілення призначення військовиків на комплектування Збройних сил України. Та не так сталося, як гадалося. Чоловіків, які підлягають мобілізації, в селах реально немає: більшість, у зв'язку зі складним економічним становищем у державі та зубожінням пересічних українців, подалася на заробітки за кордон; меншість переходить деінде, аби не призвали до армії, на жаль... У селах тепер проводиться, так би сказати, антиоповіщення: тільки-но в сільській раді з'являється представник військкомату, звістка про його приїзд миттєво розноситься по селі – чоловіки, наче випаровуються, як вітром здуває. Ось вам і патріотизм...

– Яке завдання покладено на наш район у часі шостої хвилі?

– Завдання, як на наш район, надто велике – більше ста осіб. На часі дуже мало відправлено військовозобов'язаних. За підрахунками – вже мали би наблизитися до 70 відсотків мобілізованих у 6-ту чергу, а зазедве наблизилися до 20-ти. Снує хибна (!) думка: якщо чоловікові вручено повістку, то неодмінно й безумовно його

відправлять у зону бойових дій. Але ж це не є фактом! Містяни не відчиняють дверей представникам військкомату, повістки вручити немає кому; на працюючих підприємствах (а їх у районі надзвичайно мало) особи, придатні до військової служби, позвільнялися. Патріотизм чортківчан, як не прикро про це думати, практично «впав до нуля».

– Гадаю, на всю Тернопільську область Чортківський район, скажімо, не пасе задніх щодо мобілізації?

– Ні! На жаль, не в числі перших, але й не, так би мовити, в хвості.

– Пане полковнику, якщо ж йде така бурхлива антиагітація, то чи не виникає непорозуміння із тими, хто все ж з'явився у військкомат?

– Не виникає. Якщо хтось згарячу відразу й вишукував причини ухилення від мобілізації, то все ж людська свідомість, гідність беруть верх. Ми намагаємося надавати максимальну допомогу як мобілізованим, так і їхнім сім'ям. До речі, жодних скарг від тих, хто на часі проходить навчальну підготовку чи вже повноцінно служить, боронячи рідний край зі зброєю в руках, немає. І це все завдяки нашим волонтерам і керівникам ПАПів Чортківщини, адже саме на їхній вельми доброзичливості й тримається забезпечення наших воїнів.

– Чому ж, на Вашу думку, так змілів запал патріотизму?

– Причин, як відомо, чимало. Перш за все – у ЗМІ (особливо в мережах Інтернету) забагато негативу щодо забезпечення української армії та й у власне відношенні влади до захисників.

Але ж негативу завжди протиставляється мегапозитив, якого люди чомусь не беруть до уваги. Не заперечую, проблем безліч, шила в мішку не сховати. Не можливо за півтора року відродити потужність армії, яка зумисне розвалювалася упродовж 20-ти років. Тепер вочевидь – уся агресія на вигідність Росії готувалася заздалегідь, щоби повністю зруйнувати обороноздатність нашої держави.

– Окрім здоров'я чи беруться до уваги інші фактори становища військовозобов'язаного?

– Слід сказати, значна кількість призваних, так би мовити, відпадає відразу ж при проходженні медичного огляду. Часті випадки – люди не знають і навіть не підозрюють про своє захворювання (адже більшість із нас, на правду, звертається до лікарів тоді, коли добряче «притисне»). Ось, до прикладу, за статистичними даними: за останній відрізок часу лише з смт Заводське пройшли медогляд 17 осіб, а в ЗСУ зачислено й відправлено всього п'ятеро; з Нагірянки – 14 проходили медогляд, а відправлено одного. Зважаємо звичайно ж на сімейні обставини. Людський фактор – перш за все. Входимо в розуміння будь-якої ситуації. Якщо людина пройшла медогляд, скажімо, на відмінно, але є певні причини, які унеможливають на часі її мобілізацію, то така особа поповнить ряди самооборони. Захисників потрібно завжди і всюди.

– Леоніде Рішардовичу, конкретизуйте, будь ласка, особи якої категорії на часі потрапляють до числа мобілізованих.

– Військовозобов'язані віком від 20-ти ро-

ків; офіцери – до 55-ти, солдати, сержанти – до 50-ти років. Не залежить від того чи особа проходила службу в ЗСУ чи ні. Тим паче, якщо військовозобов'язані мають цінний фах для служби в армії, то вони обов'язково будуть призвані. А на часі потрібні ЗСУ навіть бухгалтери, а також – водії, фельдшери, кухарі, інженери. Із військових спеціальностей необхідні танкісти, артилеристи, снайпери, сапери. Зауважу, жодному військовозобов'язаному не дадуть відразу в руки зброю і не відправлять у зону бойових дій. Слід вказати, зараз стараємося не мобілізувати комбайнерів (хоча, до речі, вони теж проходять медогляд), бо, як-то кажуть, армія без хліба воювати не зможе, не буде.

– У числі мобілізованих є добровольці?

– Звичайно є, здебільшого це ті військовики, котрі вже демобілізувалися. Та перепочивши, вони проявляють бажання продовжити зі зброєю в руках захищати Батьківщину. Ідемо їм назустріч, уже, як-то кажуть, стріляними вовками вони повертаються до своїх побратимів у ті ж бригади, в яких воювали. Це щось на кшталт «афганського синдрому».

– Пане полковнику, Вам як військовому – з огляду на всі події сьогодення нам слід очікувати наступної хвилі мобілізації?

– Прогнозувати щось надзвичайно важко. Передбачати й розкривати плани подальших бойових дій для військовика недопустимо. Проте скажу: хочеться, щоби врешті-решт визріла вже стабілізація, як загалом у ЗСУ, так і в бойових діях. Бо, мовити, підвішений стан, невідзначеність, на правду, призводять до певної нервозності населення. Та кожному слід усвідомити: якщо ми не знищимо ворога на сході, то він воюватиме з нами на заході... Хоча не личить ділити Україну на схід і захід – держава українська у нас єдина. Захищати рідну землю потрібно всім миром українським, бо це є найважливіший обов'язок кожного з нас.

Спілкувалися **Тетяна ЛЯКУШ, Наталія КУХТА,**

студентка факультету журналістики Львівського національного університету ім. І.Франка

Мобілізація

«Не хтось, а – я! Україна вкрай потребує захисту»...

Єдиноголосо мовили новопризвані військовозобов'язані, котрих цього тижня (у вівторок і четвер) випроводжала Чортківщина в ряди Збройних сил України.

Смуток, біль розлуки, а їхні погляди випромінюють честь і гідність українську: Степан Султанов і Юрій Костиков (с. Горішня Вигнанка), Ярослав Франків і Валерій Побуринний (м. Чортків), Андрій Воробель й Ігор Гарасимик (смт Заводське).

Стриманість і мовчазність наших захисників закладає великий невідступний поріг до розмови. Та все ж ми віднайшли змогу перед від'їздом поспілкуватися з військовиками, на жаль, лише з трьома із них.

«Я знаю, що мені необхідно їхати!»

Ствердно, наче відрізав, мовив Степан Султанов – високий, дужий, атлетичної статури молодий чоловік (поруч із ним, здавалось, і в пекло не страшно). Вже вдруге Степан добровольцем відправляється у зону бойових дій. Вперше – відразу ж із Майдану в березні 2014 року разом із побратимами-«майданівцями» у складі батальйону «Айдар» штурмової роти. Тепер, не дивлячись, що його вже добряче «підсмажила» пекельна війна, не раз зустрічався віч-на-віч зі смертю, знову туди, бо, як каже, тиша незвично ріже вухо...

Хтось мусить змінити тих, хто вже наскрізь пропах порохом війни...

Без краплі вагань сказав Ярослав Франків – юнак 1982 р. н., за фахом програміст. Цілоком усвідомлює те, що його допомога вкрай потрібна. Тому, не зважаючи ні на вмовляння матері, ні на сльози сестри (до речі, її чоловік також на часі, отримавши повістку, проходить медогляд), ні на фактажний негатив щодо забезпечення та підтримки української армії, Ярослав твердо вирішив поповнити ряди захисників.

«Є таке поняття – «треба!»

Лаконічно висловився Валерій Побуринний – головний спеціаліст відділу розвитку інфраструктури Чортківської райдержадміністрації. Якщо при першій хвилі мобілізації на держслужбовців поширювалася бронь, то тепер відмовлятися від призову Валерій і думки не припускає. Тим паче у нього така необхідна військова спеціальність – мінометник, навідник (під час строкової служби в армії був командиром відділення).

Уже з інших уст ми дізналися дуже скрупу інформацію про

решту призваних.

Юрій Костиков (1968 р. н.) доволі тривалий час займався волонтерською діяльністю в зоні АТО, тепер твердо вирішив піти добровольцем.

Андрій Воробель – колишній військовий контрактної служби; Ігор Гарасимик – за фахом кухар (до речі, обидва є близькими родичами військового комісара, полковника з гідним бойовим минулим Л.Підручного; оце достойне насліддя звитяги армійської!). Хлопці служитимуть у складі прикордонного загону охорони західних рубежів України.

Нехай береже вас Господь, наші герої-захисники.

Тетяна ЛЯКУШ
Фото **Ореста ЛІЖЕЧКИ**

(на фото: зліва – Ярослав Франків із сестрою Юлею; справа – Валерій Побуринний з колегами по роботі)

Крок до Європи

Добродзень – осередок гостинності і дружби

Коли вимірювати глибиною серця, то наше місто-побратим Добродзень (Польща) не таке вже й далеке. Ось уже більше десятиліття тягнуться ниточки спогадів, приятельських стосунків і добрі враження про гостину то в Чорткові, то в Добродзені. І хоч у вимірі кілометражу до Добродзеня доволі не близько, усе ж таки дуже часто наші делегації обмінюються візитами. Тож і тепер, у другій половині липня, відвідала це чудове місто делегація з Чортківського району у складі начальника відділу культури, туризму, національностей та релігій райдержадміністрації Галини Чайківської, начальника міського відділу культури, туризму, національностей та релігій Ірини Радко, директора районного будинку культури ім. К.Рубчакової Йосипи Овод, художніх колективів – народного аматорського ансамблю танцю «Чайка» (керівник – Тетяна Жук), дитячого зразкового ансамблю танцю «Галицькі візерунки» (балетмейстер – Ольга Дембіцька), солістів-вокалістів Юлії Шпендак (учениця ЗОШ № 5) та Павла Червінського (викладач музичної школи) і представника від громадськості нашого міста – Олександра Хотюка.

Перше і незабутнє близьке знайомство чортківської делегації розпочалося із відомої туристичної мекки Польщі, колиски королів – Кракова. Нестарючий Вавель над Віслою, Маріацький костел, Ринкова площа – відкрили для наших подорожуючих дух умиротворення польської землі.

...І спогад про рідну землю, і символ єднання

А далі була дорога вглиб на захід, до Добродзеня, де у часі урочистого відкриття святкування Дня цього міста радо вітали наших краян бургомістр Ружа Ковалік та її заступник Марек Вітек, директор осередку культури і спорту Агнешка Гурнік. Усі обмінялися пам'ятними подарунками.

Пахучим щедрим корошем славиться українська земля, зрошена молитвами і потом наших хліборобів. Красивий коровай подарувала чортківська делегація керівникам міста Добродзень, а ще іншими скибками короваїв почастували дівчата в національних одностроях усіх присутніх. Та найзворушливішим був момент, коли до нашої делегації підійшов український заробітчанин зі словами: «Я 13 років не був вдома, не чув давно запаху українського хліба. Ви подарували мені найкраще – спогад про рідну землю і запашний хліб, який є особливим і незабутнім...».

Впродовж двох днів тривали урочистості з нагоди Дня міста Добродзень, в яких взяли участь наші творчі колективи, а закінченням дня виступ означився годинним концертом чортківчан. Усі були в захопленні від розмаїття талантів Чортківщини. «Браво!», «Біс!» – лунало повсякчас, люди вставали з крісел і гучними оплесками виявляли своє захо-

плення. Наприкінці концертної програми на знак єднання під час пісенної композиції «Ми – Україна» (солістка Юлія Шпендак) разом з усіма нашими учасниками програми в українських одностроях вийшли й польські аматори сцени. Мовою музикантів – це була висока кода, як символ нашої дружби і єднання.

А на підтвердження подальших тісних братніх стосунків делегація з Чортківщини отримала запрошення на святкування 20-річчя міста Добродзень у 2016 році та 450-річчя Дому осередку культури і спорту.

Як поляки втілили в життя адміністративну реформу

Начальник відділу культури, туризму, національностей та релігій Чортківської РДА Галина Чайківська, будучи держслужбовцем, поцікавилася у польської сторони про те, як на прикладі громади Добродзеня пройшла адмінреформа і як це спроектовано у сьогодення. І ось що вона дізналася.

Раніше на теренах Польщі було 49 воєводств (областей), а тепер залишилося 16. Добродзень належить до Опольського воєводства Опельського повіту і його громада нараховує сім тисяч населення. Районний центр (повіт) нараховує 7 громад – гмін. Гміна Добродзеня (об'єднує 7 сіл) живе в основному за рахунок проектів Євросоюзу. Нещодавно вона виграла грант і отримала від Німеччини 10 тисяч євро на розвиток соціальної сфери. У гміні є 4 бібліотеки та осередок культури і спорту, гімназія, 9 шкіл, 4 з яких – початкові. Гімназія з трирічним навчанням та одна школа організовані громадськістю і підтримуються її коштами. Бюджет гміни на рік становить 30 млн. злотих.

Половина з них йде на освіту і два мільйони в рік – на центр культури і спорту, що в порівнянні на гривні становить 12 млн. грн. Це в той час, коли на всю структуру культури нашого району спрямовується лише 6 млн. 95,8 тис. грн. Для проведення Дня міста Добродзеня було закладено коштів у перерахунок на наші гривні у сумі 600 тис. грн. Заробітна плата директора осередку культури і спорту – від 5 до 6 тис. злотих (трохи більше як 1000 доларів США). А у нас керівник культури району та директор будинку культури з усіма надбавками тягнуть (у перерахунок на рідну валюту) лише на 100 доларів в місяць...

Попри те, що наші художні колективи значно сильніші професійно і більша різноманітність заходів-фестивалів, культура Добродзеня проводить лише три щорічних фестивалі – «Джерело», «Польські пісні» та

започатковано кінний фестиваль.

Приємно вразило нашу делегацію те, що у часі святкувань ніде не було алкогольних напоїв, усі – від малого до людей похилого віку – танцювали у парах; не було такого, щоб танцювали у колі самі жінки чи чоловіки, що є правилом низької культури. В усьому проглядалася толерантність і повага один до одного. Довкола – доброзичливість і повна відсутність грубості. Можливо, тому рівень тривалості життя у Польщі зростає: в порівнянні з 2000 роком – на 4, а з 1980-им – 7 років і становить в середньому, як зазначає «Радіо Польща», для чоловіків – 73,8, а для жінок – 81,6 року. То ж віриться, що й на нашій чудовій і талановитій українській землі засяє сонце, але і ми самі маємо змінитися.

Олександра ІВАНЦІВ

Вступна кампанія-2015

Від абітурієнта до студента

720 заяв, решту 166 – на основі повної загальної середньої освіти (11 класів). Широкою є географія вступників до цього закладу, яка охоплює 16 областей, в тому числі Дніпропетровську, Донецьку, Миколаївську та Одеську. Стосовно різниці між цьогорічною вступною кампанією та попередніх років голова приймальної комісії Чортківського ДМК і керівник цього закладу Любомир Білик з неприємністю зазначає, що раніше діти-сироти та інші пільговики мали право на зарахування поза конкурсом, цього ж року Міністерство освіти залишило за ними лише право на першочергове зарахування.

Не бракує охочих стати студентами і в Чортківському гуманітарно-педагогічному коледжі ім. О.Барвінського, в який подано близько 300 заяв на спеціальності «Початкова освіта», «Соціальна педагогіка» та «Музичне мистецтво». Голова приймальної комісії ЧГПК й водночас директор педагогічного Роман Пахолок коментує це наступним чином: «У нас є певна стабільність щодо кількості вступників. Батьки довіряють нам і ми, на щастя, не відчуваємо браку бажаних навчатися у нашому закладі». Як повідомила відповідальний секретар приймальної комісії ЧГПК Оксана Жара, крім абітурієнтів із Тернопільської області в ЧГПК хочуть навчатися також

жителі Івано-Франківської, Чернівецької та Хмельницької областей. Хоч і юний відносно вищезгаданих навчальних закладів, Чортківський коледж економіки та підприємництва впевнено розвивається, пропонуючи абітурієнтам навчання на наступних спеціальностях: «Бухгалтерський облік», «Фінанси і кредит», «Оціночна діяльність», «Інформаційна діяльність підпри-

сства». Всього до цього закладу надійшло 474 заяви, що, як зазначила директор коледжу Тетяна Жовковська, є безсумнівно позитивною тенденцією, оскільки це на 20 відсотків більше порівняно із вступною кампанією попередніх років. Крім того, з кожним роком у коледжі збільшується кількість місць державного замовлення. Для порівняння – минулого року 115 студентів могли навчатися безкоштовно, тепер ця цифра зросла до 131.

Досить є охочих навчатися і в Чортківському вищому професійному училищі. Як нам повідомив директор ВПУ Олег Іванілов, у даний заклад подано 151 заяву, але зважаючи на те, що прийом документів у них досі триває, ця цифра ще змінюватиметься. у Чортківському ВПУ абітурієнти можуть навчатися на основі базової та повної загальної середньої освіти на наступних спеціальностях: «Тракторист-машиніст», «Кухар-кондитер», «Кухар-бармен», «Оператор з обробки інформації», «Касир торговельного залу», «Муляр. Маляр. Штукатур», «Машиніст холодильних установок», «Опоряджувальник будівельний».

Отож, загальну картину цьогорічної вступної кампанії в Чорткові можна вважати досить позитивною для навчальних закладів, з деякими неприємними змінами для абітурієнтів, які втратили можливість бути зарахованими поза конкурсом. А загалом хотілося б побажати навчальним закладам знайти своїх студентів, а студентам – свої навчальні заклади. Ні пуху!

Олена ГРЕБЕНОЖКО,

студентка Чернівецького національного університету ім. Ю.Федьковича, спеціальність «Журналістика»

Фото Оresta ЛИЖЕЧКИ

Хліб душі

«Радуйся, Чесний Хресте, всерадісне знамення нашого спасіння»

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

І будова собору, й тимчасова капличка, у котрій вже два десятки літ провадяться Богослужіння, громадається немовби на острівці поміж завсякчас стрімкуючих врізнобіч автошляхів-магістралей. Гуркіт двигунів, шум, суєта, а тут – умиротворення й молитва. І це так повчально-символічно й заклично: спинімося в круговерті часів та епох, услухаймося в духовне й вічне, прихилимо помисли і коліна, однак піднесімо душі... Тим паче такого дня, коли стольний град Київ, вся Україна та й всенякий прогресивний світ вшановують 1000-ліття успішного хрестителя Руси. Благо, Чортків із плинном часу таки матиме і свій Володимирський собор. Он вже виструнчився увівсотні метрів заввишки підмурівок для одного з куполів. Тож посвячується й хрест на нього, придбаний на палці пожертви вірних. Зініціював їх датком в означенні \$ 1 тис. один з парафіян Василь Зявін, котрий нині проживає у США. Ставши першим меценатом, він своїм іменем започаткував довгу низку жертводавців. Таких нині численно – наравду вражає перелік імен (щоправда, чимало не афішують своїх благих намірів), а особливо сум, котрі люди, за сутужності сьогочасся, ревню спонукують на величну споруду Божої домівки.

Ще 1993 р. Б. з благословення архієпископа Тернопільського і Буцацького Василя (Боднарчука), опісля торжественної хресної ходи містом, того, першого, хреста на місці майбутнього храму урочисто посвячено. Два літа пізніше розпочато будову. І вона не стоїть на місці – попри надзвичайно потужний проект. Вірні тягнуться серцями й душами, а ще, звісно ж, – гаманцями. Тому дух особливого піднесення витав у цім осерді молитви поміж найгустіше заселеного мікрорайону Чорткова, злітаючи в піднебесся величними божественними піснеспівами, радісним перегуком церковних дзвонів, палким декламуванням патріотичних строф із відданих дитячих уст. Святкову Літургію та чин водосвяття, а відтак посвяти хреста з благословення архієпископа Тернопільського, Кременецького і Буцацького УПЦ КП Нестора відслужили дванадцятьох священиків (троє Володимирів-імениників) – і з Тернопільщини, й Закарпаття. Обіцяли свою присутність ще майже стільки душпастирів, однак завадили духовні торжества у столиці, в тамтешньому Володимирському соборі – туди й вирушили очікувані духовні гості з Борщова та Заліщиків, і інші. Богослужіння очолив благочинний Чортківського району Тернопільської єпархії УПЦ КП митрофорний протоієрей Богдан Верхомій. Він і наркі у слові до вірних їх храмовий празник, означений освяченням першого хреста на храм, священною історичною подією. А ще побажав духовній спільноті здоров'я духовного й тілесного, щоби дочекалися входи до новобудованого собору і прославлення в його стінах Христа-Бога та хрестителя України – рівноапостольного князя Володимира. Було й окроплення злучених духовним настроєм парафіян свяченою водою, і оливопомазання, й отримані поосібно кожним охочим часточки зілля та стрічок, прикрашаючих освячуваний купольний хрест. Святочні настрої не пригасили палкою молитви за здоров'я поранених, визволення полонених українських вояків сучасся, за здоров'я всіх воїнів, що нині служать

в зоні АТО (з парафії собору – понад двісті осіб). До слова, чин капелана-волонтера має один із духівників храму – о. Богдан Гагавчук: там, поміж українського воїнства, здійснює й хрестини (трапляються неохрещені до зрілого віку), і вінчання...

– Багато було парафіян, котрі не дочекалися побачити перший хрест на собор, – не без суму констатував трохи згодом у невеличкочиняються...

чиняються...

Принагідно душпастир закликав до взаєморозуміння поміж християнами і склав віртуальний (бо через газетні шпальти) уклін парафіянам собору за їх милосистість й жертводавство. І так само уклінно просив всіляким видом поміччю долучитися до діяння милої Богові справи. Укупі зі ще одним духівником парафії – о. Володимиром Максимлюком спо-

му інтерв'ю настоятель храму о. Василь Сенчишин. – Та молитва за жертводавців зажди линула й линутиме в цих стінах. Не кожному поколінню випадає будувати храм Божий і внести свою цеглину на будову. Це – Божий дарунок для кожного з нас, хоча й нелегкий. Подібно до того, як Христос ніс Хреста на Голгофу, так і наші парафіяни і даючи, і збираючи пожертви за нинішніх скрутних часів. Нерідко стукаємо у відчинені двері, а вони тут же за-

вістили втішну вість: одразу після чину посвяти хреста на малий купол (а таких буде чотири) зголосився перший жертводавець на центральний, найвищий та найбільший купол – то парафіянин з вул. Незалежності. Воістину: блаженні милосистиві, бо вони помилувани будуть (Мф. 5, 7).

Анна БЛАЖЕНКО
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

Мітинг-реквієм

Не згубиться в віках нетлінна пам'ять

«Життя безсмертне – це нащадки, і вічності іншої немає...» – викарбовувалася в подумах кожного присутнього на мітингу-реквіємі, який проходив у Чорткові 26 липня з нагоди увіковічення пам'яті невинно закатованих в'язнів Чортківської тюрми у сквері Скорботи і Надії, біля пам'ятника жертвам більшовицького терору.

Скріпилися уста у поминальній молитві... Промовлення священнослужителів і всіх виступаючих в'язалися єдністю помислів. Цей день не повинен бути лише днем смутку й скорботи. Він має вирізнитися як день слави, тому що кращий цвіт нації української віддав своє життя за майбутнє України. На стражданніях і терпінні наших предків зараз виростає нова держава. І хоча вона не така, про яку мріяли діди, батьки, та все ж вона є, вона – наша; і ми повинні за неї боротися. Не можливо не провести паралелі між агресією до українського народу в минулому і тією, що вже більше року триває в сьогоденні. Герої

України гинули і гинуть за ідею волелюбності, за незалежність; за те, щоби свідомість гідності утвердилася-вкорінилася в помислах усього українства. Тож просімо Господа тієї свідомості, щоби вповні винести. Вистояти гіркі уроки історії, збудувати світле майбутнє для наших дітей.

Усе мовлене повнилося віршованою та виспіваною патріотикою.

Сонячний полудень, щедро овіяний липневим вітром, був обперезаний не лише скорботою, а й прикрістю. Прикрістю за те, що вкрай мало зійшлося чортківського люду віддати шанобливу пам'ять невинно закатованим на-

шим країнам. Невже байдужість шириться поміж нас?.. Людина, котра поважає себе, повинна знати і берегти не лише історію своєї нації в цілому, а й історію тих фрагментів, із яких складається велика розповідь про народ.

У часі хвилин пам'яті мала місце й слушна заувага, яка неодноразово акцентувалася громадськими активістами: допис надпису на меморіальній плиті пам'ятника – загинули від рук нелюдів НКВС. Правді завжди властиво поставати з попелу. Нашадки повинні знати ким (!) закатована еліта українства.

Хочеться вірити, що жовтогаряче полум'я свіч поминальних зворушить пам'ять людську і спопелить закрадену байдужість...

Тетяна ЛЯКУШ
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

До ювілею

І над склепіннями старого зростають

Такими поетичними рядками можна охарактеризувати оті дві потужні гілки, які активно розвиває у нашому місті над Серетом імперія під назвою ТНЕУ – Чортківський навчально-науковий інститут підприємництва і бізнесу та Чортківський коледж економіки та підприємництва. В ошатній будівлі з давньою історією знайшли прихисток два вузи зі спільним корінням – Тернопільський національний економічний університет.

Сьогодні поговоримо про наймолодшу його гілку – коледж. Цьогоріч цей навчальний заклад святкуватиме свій маленький ювілей – 5 років від дати заснування.

Небагато, правда ж, порівняно із чортківськими коледжами з 75-річною історією?

Але, погодьтеся, стати за цей короткий час альма-матер більш ніж чотирьом сотням студентів – немало, аге ж?

Ось вони – молоді, ініціативні, прагнучі знань. «Талановиті. Наполегливі. Ерудовані. Успішні» – це гасло, що його сповідує Тернопільський національний економічний університет, активно пропагується і у нас, в Чорткові, студентами коледжу. Про своїх «дітей» з очима, що палають вогнем пізнання нового, любовно говорить директор закладу Тетяна Тарасівна Жовковська, відразу ж, з перших хвилин зустрічі, оголосивши принцип роботи коледжу: паритет студентів і викладачів – 50 на 50, причому перших півсотні – це думка вихованців, а решта – підтримка педагогами. «Ми й акцент у вихованні й навчанні ставимо на тому, що спеціаліст – це не тільки професійно освічена людина, не тільки науково підкована, а, згідно з галицькими традиціями, шляхетна, зі знанням етикету, з усвідомлення свого входження у соціум, який обрала для себе», – твердить керівник вузу.

Нашу розмову із директором коледжу Тетяною Жовковською ми запланували до п'ятиріччя від початку діяльності навчального закладу – для кращого ознайомлення жителів краю і не тільки із роботою ще однієї «колиски» нашої молоді, що рік у рік прогресує, розвивається, діє у спільному приміщенні старовинної споруди по вул. С.Бандери, 46. Чим живе коледж, яких спеціальностей навчає нашу юнь, чого досягнув за такий строк і чого прагне досягнути в майбутньому – такими були основні тези нашої розмови.

– За сприяння та клопотання керівництва Тернопільського національного економічного університету у 2010 році на базі ЧІПБ було відкрито економічний коледж. Це було актуально для ТНЕУ, адже більшість університетів вже мають свої коледжі. Якщо от зараз побутує думка серед громадськості, що з наступного, 2016-го, таке поняття, як підготовка молодшого спеціаліста, не буде актуальним, то хочу запевнити, що це аж ніяк не означатиме закриття чи ліквідацію нашого закладу. Навіть, можна сказати, навпаки, адже ведеться мова про розвиток профільних коледжів, як-от наш: від економічного університету – економічний коледж.

На сьогодні ми готуємо молодших спеціалістів з таких спеціальностей, як: бухгалтерський облік, фінанси і кредит, оціночна діяльність, інформаційна діяльність підприємства. За ці 5 років ми вже випустили близько 300 осіб, з них майже дев'ять десятків студентів різних років випуску продовжує навчання у структурі університету за спорідненими спеціальностями. 10-15 відсотків випускників вже працюють. А після закінчення нашого вузу студенти мають змогу працювати у сфері бухгалтерського обліку підприємств, установ та організацій різних форм власності, комерційних структурах, сфері малого та середнього бізнесу, виконувати допоміжну діяльність у сфері фінансів та страхування, операції в банківських та фінансово-кредитних установах й ін. Нашим завданням є підготовка здібних фахівців із високим рівнем професійних та організаторських функцій. У тому є величезна праця педагогічного колективу, що непинно зростає професійно: більш ніж 30 відсотків викладачів – спеціалісти вищої кваліфікаційної категорії.

Підкреслимо, бо в цьому є заслуга усього нашого колективу та колеґ із ТНЕУ: перевага навчання в коледжі в тому, що у результаті набуття знань та практичних умінь можна й продовжувати навчання у вишах, й успішно працевлаштуватися, бо тривала практика дає потужну базу для них, як спеціалістів у різних галузях їхньої діяльності. Тренінги, практичні завдання, відвідини підприємств, установ, організацій, що запроваджені вже з першого року навчання, дають позитивний ефект – наші студенти якнайкраще підготовлені до своєї безпосередньої роботи. Це відзначають і працівники кафедр університету, котрі оцінюють у ході освітнього процесу колишніх випускників чортківського коледжу.

Не тільки досягненнями своїх вихованців у професійній сфері ми тішимся. Відрадно, що і дівчата, і хлопці у нас соціально активні, вони задіяні у волонтерському русі, опікуються спілкою ветеранів Чортківщини, співпрацюють на добровільних засадах із районним Товариством Червоного Хреста, є членами молодіжних християнських організацій. Це – прояв тих пріоритетів, яких ми дотримуємося у своїй

Ольга БАРНА, кандидат педагогічних наук, викладач-методист, спеціаліст вищої категорії дисципліни «Інформатика»:

– Невід'ємною складовою професійної підготовки майбутніх економістів та підприємців є вивчення загальноосвітніх дисциплін. Адже, окрім отримання атестата про повну загальну середню освіту, що передбачено наявними ліцензіями на основі результатів підсумкового контролю та державної підсумкової атестації з української мови, математики та інформатики, студенти коледжу отримують навички організації навчальної діяльності у ВНЗ, уміння навчатись та комунікувати у студентському колективі, розв'язувати навчальні проблеми та здобувати знання. А ці навички є запорукою подальшого успішного навчання та здобування майбутньої професії. Здійснюють загальноосвітню підготовку студентів висококваліфіковані викладачі, які володіють сучасними інноваційними методиками навчання, використовують мультимедійні технології та комп'ютерні лабораторії. Серед них 4 кандидати наук, доценти, 4 викладачі з вищою категорією, викладачі-методисти, 4 викладачі з першою та другою кваліфікаційними категоріями.

В рамках декади загальноосвітньої підготовки викладачами загально-

освітніх дисциплін було проведено низку виховних занять, тренінгів та олімпіад. Уже стало доброю традицією завершувати цикл загальноосвітньої підготовки масовим розвивально-пізнавальним заходом. 2 червня було проведено квест «Молодь – Україні». Загальне шикуння учасників квесту та одноголосне виконання державного гімну засвідчили готовність молодого покоління увесь свій патріотичний дух, силу волі та міцність знань віддати служінню своєму народові та докласти максимум зусиль до розбудови міцної європейської держави. Після привітального слова директора коледжу Т.Т.Жовковської, пронизаного патріотичними нотами та позитивною енергетикою, учасники квесту мали змогу пройти спортивні випробування, виконати завдання на орієнтування за компасом та картою на місцевості, відшукати та виконати завдання міждисциплінарної інтелектуальної вікторини. На завершення дійства усі учасники під звуки українських пісень взяли участь у флешмобі та виклали слова, які є цінностями для кожного українця – Україна, мир, Бог, віра, дім. Усі команди-учасники отримали відзнаки, а збірна команда груп Фк-21,22, яка у командному заліку набрала найбільшу кількість балів, за сприяння народного депутата України О.Барни була відзначена цінним призом.

паростки нові, що пнуться вгору

роботи з вихованцями і про які я вже говорила на початку: виховання різносторонньо розвинутої особистості. Наші діти успішні у спорті. Ось бачите, кубки, медалі, грамоти (показує на заставлену ними полицю в директорському кабінеті – авт.), – то усе досягнення спортсменів коледжу. А як вони танцюють, співають, пробують себе в ораторському мистецтві! У травні місяці Василь Копистинський, голова студентської ради, виборов III місце серед навчальних закладів області I – II рівнів акредитації (а таких є 24) у конкурсі читців художнього читання.

Можемо похвалитися студентською радою і роботою студентського активу, профспілкового бюро. Наші студенти активно приймають участь у студентському парламенті серед ВНЗ I – II рівнів акредитації області і беруть активну участь у громадському житті Тернопільщини.

У коледжі функціонує профспілкове бюро: діти організують самі собі екскурсії (не без опіки педагогів), допомогу потребуючим, мають свій дорадчий орган.

Звичайно, без сприяння педагогічного, студентського колективів, взаємопідтримки, злагоженості у роботі, без, як то кажуть, «гри в одні ворота», цього не вдалося б досягнути. Нас дуже підтримує ТНЕУ, ставлячись до коледжу, як до свого дітища (що, зрештою, так і є насправді): Особливо хочу подякувати ректору, професору Андрію Ігоровичу Крисоватому, тому що саме завдяки його ініціативі відбувається багато позитивних, прогресивних змін у підготовці молодшого спеціаліста у нашій структурі.

Кожна дія тягне за собою якусь похідну. Так ми формуємо свої традиції – традиції педагогічного та студентського колективів державного коледжу I – II рівнів акредитації ТНЕУ.

У цей непростий для України час хочу побажати навчальним закладам і усім людям загалом довгого й благополучного життя насамперед в мирі, добрі, дружбі, спокої.

Для довідки. Тетяна Тарасівна Жовковська – директор коледжу, кандидат економічних наук, доцент, спеціаліст вищої категорії, викладач-методист (дисципліна – «Основи економічної теорії»). У 1989 р. закінчила Тернопільський фінансово-економічний інститут, спеціальність: «Бухгалтерський облік і аналіз господарської діяльності». З 1996 року працює у Чортківському інституті підприємництва і бізнесу ТНЕУ. В 2007 році навчалася у Центрі довузівської післядипломної та магістерської підготовки в ЧІПБ Тернопільського національного економічного університету за спеціальністю «Правознавство». Науковий ступінь: кандидат економічних наук, доцент. Тема дисертації: «Розвиток підприємств з виробництва продовольчих товарів в Україні» у Київському національному університеті харчових технологій. Автор більше 30 наукових публікацій, співавтор навчальних посібників, автор 5 методичних видань. Нагороджена нагрудним знаком «Подякою Президента асоціації навчальних закладів України приватної форми власності», грамотою Тернопільської обласної організації профспілки працівників освіти і науки України, ректором ТНЕУ А.Крисоватим висловлена подяка за особистий внесок у становлення та розвиток навчального закладу, вагомі здобутки в організації навчально-виховного процесу, високий професіоналізм та збереження славних традицій ТНЕУ.

Підготували **Оксана СВИСТУН**
Наталія КУХТА,
студентка факультету журналістики
Львівського національного університету
ім. І.Франка
Фото **Ореста ЛИЖЕЧКИ**
та з архіву коледжу

Світлана СНИГУР, кандидат філософських наук, доцент, викладач з дисциплін «Основи філософських знань», «Політологія», «Соціологія» коледжу ТНЕУ:

– У нашому коледжі велика увага приділяється національно-патріотичному вихованню студентів. Так, у часі сьогоденних подій, у травні місяці відбувся навчально-виховний захід «Маки пам'яті» з нагоди 70-ї річниці перемоги над нацизмом у Європі і з метою вшанування пам'яті жертв нацистських переслідувань, реабілітованих жертв політичних репресій та нинішніх захисників Вітчизни. Захід проводився у формі другого етапу історичної мандрівки XX століттям. (Історична мандрівка проходила двома етапами. Перший етап мандрівки розпочався у листопаді 2014 р. і був приурочений до 100-ї річниці початку Першої світової війни).

Студенти коледжу підготували презентаційні роботи, в яких розкрили основні історичні події Другої світової війни. В сьогоденних умовах студентство виховане в душі патріотизму, національної свідомості та гідності дійсно активніше цікавиться історією, і тому доповідачів на заході було чимало: Іванна Кулик,

Арсен Шумка, Олег Кузьо, Михайло Семчишин, Михайло Чайка, Ірина Кілімник, Віталій Галуцук, Юлія Червона, Христина Ткачук, Владислав Гринишин. На захід були запрошені поважні гості – ветерани війни та діти війни, яким судилося пережити ці важкі часи. Спогадами поділилися Микола Стефанишин, котрий брав участь у бойових діях 1944-1945 роках, і в своєму поважному віці відмінно пам'ятає правдиву історію тих часів; Георгій Хадзарогов – осетин за національністю, другою батьківщиною для якого стала Україна; Олександра Решетар педагог за спеціальністю, дитина війни і учасник бойових дій. Пані Олександра розповіла про свої прожиті дитячі роки під час війни, поневіряння родини в Польщі, про перенесений тиф, голод... На завершення присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять жертв II світової війни, запалили символічну свічку пам'яті.

Третій етап буде приурочений боротьбі за незалежність України у теперішній час. Захід запланований на наступний навчальний семестр 2015-2016 н. р.

Крик душі

«Приходьте, люди, на вечір у клуб, там будуть танці»

Витягує простенький мотив давно знаної пісні Олег Скрипка. От і пішли б кудись ввечері молоді села Шманьківчики, та й старші люди, але ж куди? Ото хіба на стадіон м'яча поганяти чи час від часу (цього року ще й не було, бо ж війна) влітку – на танці на тому ж сільському футбольному полі. «А клуб де?» – запитаєте. А ось він, перед вами, у всій красі – споглядайте на знімку. Не розгледіли? Правильно, бо від отого «клубу», ще сотню літ тому побудованої хати-читальні, тепер залишилося лиш це пустище.

Написати про давно минулу подію – руйнування клубу – нас спонукав лист Мирослави Антонівни Українець. Вірніше, передували листу розповідь-сповідь у редакції, згодом – написаний нею й висланий, теж по пошті, вірш-звернення до нащадків «Голос народу, голос землі, голос наших дідів з-під землі», і врешті – власне лист. Так наполегливо хотіла, щоб голос її предків таки був почутий.

Змальовану вище картину застала у рідному селі, в якому давненько не бувала, бо по закордонах десятки років гарувала, пані Мирослава Українець. Ця жінка, колишня жителька с. Шманьківчики, звернулася в районку, щоб вилити на її сторінках свій біль, розпач від побаченого. Довго переповідала нам історію зведення будинку, що десятиліттями служив громаді як осередок культури, як люди підтримували виліплену з глини, як ластівки гніздечко, хатину «Просвіти», які гуртки там діяли, як весело гуляла там молодь, сходилися на розмови, збори, концерти, перегляд кінофільмів старожилі. Тепер – пустир. «То символ чого? – не може зрозуміти жінка. – Нашого убозтва духовного чи небаченої байдужості?». «Діди наші, бідні селяни, зуміли збудувати хату-читальню, глину ногами місили, валькували, докупи тулили, аби прийдешні покоління вчилися свого, рідного, аби про них пам'ятали, а ми?» – розпачливо голосила пані Мирослава під час розмови. У вірші пише, звертаючись до сучасних жителів Шманьківчиків ніби устами їхніх предків:

*Хто дав вам право руйнувати,
Як ви не вміли збудувати?
Ночами крісла розтягати,
Валити стіни, вікна бити –
Ви що, не мали що робити?
Ви, наші правнуки, – не люди!*

Нещодавно ми побували в селі Шманьківчики, щоб у розмові із жителями, оглядом того, що на даний момент залишилося від колишнього осередку культури, з'ясувати істину. Скажу, що ото скільки людей – стільки думок на цю тему. Для справедливості зауважу, що чи не всі, з ким зустрічалися, жалкували про те, що будівля повністю зруйнована. Хоча щодо причин того, що сталося більш ніж десять років тому, то тут уже

версії розходилися: хто запевняв, що та споруда була в аварійному стані і її насправду потрібно було зносити, інші твердили, що, за бажання, можна би було й підрихтувати, прозвучало також, що готувалися за виручені від продажу аварійного клубу кошти переобладнати одне із наявних адмінприміщень під осередок культури. Були навіть такі, що налаштовані геть песимістично: дітей все менше й менше, для кого новий будувати? Зрештою, село досі все-таки не обходилося без культурних масових заходів. Їх організував клубний працівник, що його наймала на сезон (літній період) сільрада, на місцевому стадіоні. Пам'ятається, що й гучні дні села тут справляли, й тематичні вечори, танці під живу музику. Цього року, зважаючи на те, що на сході війна, навіть завклубу на літо не приймали на роботу, а отже, й заходів не проводили.

Це нам повідав сільський голова Віталій Гіль. Він також з сумом у голосі констатує, що, на його думку, клуб можна було зберегти: побудований ще у 1927-му, як свідчать документи, мав залу на 120 місць, окрім різноманітних вечорів, там «крутили» кіно, а кіномеханік-«золоті руки» підтримував приміщення, робив ремонт, та не простий, а вимальовував стіни квітами-завиточками. Були й костюми, й інструменти різні – нічого не стало. Війт пожертвував свою музичну апаратуру для того, щоб, як стверджує, проводилися культмасові заходи на рівні, щоб село таки жило. Хоча так само переймається долею своїх Шманьківчиків, та запевняє, що новий клуб збудувати було не під силу ні коштами громади, ні із місцевого бюджету. А тепер, думається, після адміністративно-територіальної реформи, наврод чи нагальним буде саме це питання у новоствореній громаді.

Голоси прадідів, що будували хату-читальню, – Юрія, Івана, Франки Українець, речать (пише у вірші Мирослава Українець):

*Відайте клуб, відайте селу серце,
Відайте труд наших дідів,
Збудуйте те, що зруйнували,
Відайте дорогу реліквію вікі.*

Оксана СВИСТУН
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

Міграційна служба інформус

Виповнилось 16 – час отримувати український паспорт

Паспорт громадянина України – основний документ, який посвідчує особу власника. Якщо закордонний паспорт можна оформити за власним бажанням, то отримати внутрішній – обов'язок кожного українця, якому виповнилось 16 років.

Зволікати з оформленням документа не слід. Зробити це потрібно не пізніше ніж через місяць з дня народження, адже проживання без паспорта особи, якій виповнилось 16-років – адміністративне правопорушення, за яке передбачено покарання у вигляді штрафу від одного до трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (від 17-ти до 51-ї грн.). Окрім того, відсутність паспорта тягне за собою цілу низку клопотів, адже без нього не можна вчиняти жодних юридично-значимих дій.

Аби отримати паспорт громадянина України, слід звернутися до територіального підрозділу міграційної служби чи Центру надання адміністративних послуг (ЦНАП) за місцем прожи-

вання з відповідною заявою. Із необхідного з собою слід мати свідоцтво про народження та дві фотокартки розміром 3,5 x 4,5 см. Послуга з оформлення паспорта громадянина України у зв'язку з досягненням 16-річного віку надається безкоштовно. Міграційна служба просить батьків прослідкувати, щоб їхні діти вчасно отримали свій перший паспорт.

Довідково: з початку року міграційною службою Тернопільщини видано 4767 паспортів громадянина України особам, які досягли 16-річного віку.

Іл'ярн СВЯРИЧЕВСЬКИЙ,
завідувач Чортківського районного
сектора УДМС України
в Тернопільській області

Конкурс перевізників

Голос народу почутий, потреби вдоволені

(Закінчення.
Поч. на 2-й стор.)

Відтак, кожен із бажаних представників сільських громад і перевізників мав змогу висловити узагальнені зауваги, рекомендації та бачення щодо обрання як власне самих перевізників, так і визначення перевезень пасажирів на окремих приміських автобусних маршрутах загального користування, а ще – безумовного дотримання чітко зазначеного маршруту.

Вислухавши громадськість, члени конкурсної комісії приступили до конкретики за порядком денним засідання. Рішення прийнято із вдволенням вимог сільських громад. За результатами проведеного конкурсу визнано переможців на наступних приміських маршрутах: Чортків – Тарнавка – перевізник С.Дмитрик; Чортків – Пастуше – перевізник З.Ген; Чортків – Капустинці – перевізник І.Мерена.

Наприкінці засідання Л.Хрустак озвучив прохання: подавати будь-яку інформацію щодо перевезень (чи негативну, чи позитивну); зауважив і на тісну співпрацю комісії та сільських громад; а перевізникам – дотримання умов договору.

На наступні вакантні маршрути загального користування незабаром буде оголошено почерговий конкурс.

Тетяна ЛЯКУШ
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

Милосердя

Всі діти мають право на виховання в сім'ї

Родина – яке близьке та зрозуміле для нас слово. Ми з дитинства відчуваємо материнську ніжність і тепло, батьківську допомогу та мудре слово. Та є діти, які недобровільно позбавлені цього почуття. І хто виріс у рідній сім'ї, тому важко уявити, що відчуває маленька дитина, яка залишилася без батьків. Вони позбавлені любові і піклування та один на один постають перед життєвими труднощами.

Проблема дитячого сирітства з кожним днем стає все більш актуальною і болючішою темою для нашого суспільства. Однак останніми роками змінилися пріоритети державної політики. Перевага надається вихованню дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, у родині (усиновлення, опіка, передача на виховання у дитячий будинок сімейного типу та прийомні сім'ї).

Спільними зусиллями служби у справах дітей райдержадміністрації та районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді проводиться значна робота з пропаганди і створення прийомних сімей та дитячих будинків сімейного типу.

Прийомна сім'я – це сім'я, яка добровільно взяла на виховання і спільне проживання від одного до чотирьох дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Порядок прийому дітей в сім'ї встановлено Постановою Кабінету міністрів України за № 565 від 26 квітня 2002 р. «Про затвердження Положення про прийомну сім'ю». Ті, хто взяв дітей у прийомну сім'ю, є прийомними батьками, а влаштовані діти – прийомними дітьми.

Дитячий будинок сімейного типу – окрема сім'я, що створюється за бажанням подружжя або окремої особи, яка не перебуває у шлюбі, які беруть на виховання та спільне проживання не менш як 5 дітей-

сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування. Загальна кількість дітей у дитячому будинку сімейного типу не повинна перевищувати 10 осіб, враховуючи рідних дітей.

Порядок створення дитячих будинків сімейного типу та влаштування в них дітей регулюється Постановою Кабінету Міністрів України за № 564 від 26 квітня 2002 р. «Про затвердження Положення про дитячий будинок сімейного типу».

Прийомні сім'ї та дитячі будинки сімейного типу постійно перебувають в полі зору спеціалістів, які їх відвідують, проводять бесіди з батьками та прийомними дітьми, надаються поради щодо вирішення деяких загальних та соціальних питань.

У нашому районі нараховується 4 прийомні сім'ї, 2 дитячі будинки сімейного типу, в яких виховується 14 дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Діти – це наше майбутнє, і не важливо чи то твоя рідна дитина, чи просто маленька особистість, яка хоче відчувати твою підтримку та часточку любові. Ми повинні пам'ятати, що для щастя цих дітей потрібно так мало: добре слово, привітна посмішка і надія на краще майбутнє.

Василь КОРНАК,
начальник служби у справах дітей
райдержадміністрації

